

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Cdo/47/2020
Identifikačné číslo spisu: 2215200212
Dátum vydania rozhodnutia: 24.02.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:2215200212.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Alektum, s. r. o. so sídlom v Piešťanoch, Krajinská cesta 32, IČO: 44 721 587, zastúpeného advokátskou kanceláriou Hudec s. r. o., so sídlom v Bratislave, Lazaretská 23, IČO: 36 855 260, za ktorú koná advokát a konateľ JUDr. Marek Hudec, proti žalovanému R. J., trvale bytom v C. J., C. XXX/XX, o zaplatenie 2 516,99 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 9C/17/2015, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 5. apríla 2017, sp. zn. 25Co/668/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému n e p r i z n á v a náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Dunajská Streda (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 9C/17/2015-56 zo 7. júla 2015 žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala zaplatenia istiny vo výške 2 516,99 eura s príslušenstvom zamietol. Vyslovil, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

2. Právne vec posúdil v súlade s ustanoveniami § 1 ods. 1, 3, § 2 ods. 1 písm. a/, b/, g/, ods. 3 a § 56 zákona o ochrane spotrebiteľa (č. 250/2007 Z. z.); § 3 ods. 1 a 2 a § 4 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch (č. 129/2010 Z. z.); § 37 ods. 1, § 39, § 40 ods. 1, § 52 ods. 1, 3 a 4, § 53 ods. 1, 4 a 5, § 54 ods. 1 a 2, §§ 100, 101 a 103, § 517 ods. 1 a 2 a § 544 Občianskeho zákonníka (č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení); § 3 ods. 1 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 568/2008 Z. z. a čl. 1 ods. 1, čl. 2 písm. a/, b/ a c/, čl. 3 ods. 1 a 2, čl. 4 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách vrátane bodu 1 písm. e/ prílohy a dospel k záveru, že nárok žalobkyne je premlčaný, a preto žalobu zamietol. Právny vzťah vznikol medzi právnym predchodcom žalobkyne a žalovaným a to zmluvou o rýchlom spotrebnom úvere pre obyvateľstvo č. 0265300210 RSU z 29. novembra 2010, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 2 000 eur, ktorý sa zaviazal splácať v pravidelných mesačných splátkach v sume 62,28 eur po dobu 60 mesiacov pri ročnej percentuálnej miere nákladov (ďalej len „RPMN“) vo výške 34,24 %. Z dôvodu nesplácania úveru riadne a včas, právny predchodca žalobkyne vyhlásil predčasnú

splatnosť úveru so zostatkom vo výške 2 516,99 eura s príslušenstvom (listom z 13. februára 2012). Zmluvou o postúpení pohľadávky uzavretou 6. novembra 2012 medzi veriteľom OTP Banka Slovensko ako postupcom a žalobkyňou došlo k postúpeniu pohľadávky na žalobkyňu. Vyhlásením predčasnej splatnosti pohľadávky sa stal zročný celý dlh a premlčacia doba začala plynúť od zročnosti prvej neuhradenej splátky (29. augusta 2011) a uplynula 29. augusta 2014. Nárok žalobkyne sa premlčal 30. augusta 2014 a žaloba na súd bola podaná 12. januára 2015. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil s ustanovením § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (zákona č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov).

2. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 5. apríla 2017 sp. zn. 25Co/668/2015 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z. z., dnes už v znení neskorších zákonov, ďalej len „CSP“) potvrdil. Žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

3. Odvolací súd k namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu žalobkyňou konštatoval, že súd prvej inštancie pri posudzovaní premlčania aplikoval ustanovenie § 103 vety druhej Občianskeho zákonníka, ktoré interpretoval tak, že premlčacia doba pre celú nesplatenú časť dlhu začala plynúť odo dňa zročnosti prvej nesplatennej splátky t. j. od 29. augusta 2011, lebo žalovaný uhradil poslednú splátku 19. júla 2011. Podľa názoru odvolacieho súdu premlčanie žalobou uplatneného nároku je potrebné posudzovať v dvoch režimoch; pred zosplatením uplynuté splátky každú osobitne odo dňa jej splatnosti a zvyšok dlhu, ktorý mal byť uhradený budúcimi splátkami odo dňa splatnosti tej, pre ktorú veriteľ uplatnil stratu výhody splátok. Ustanovenie § 103 vety druhej Občianskeho zákonníka v kontexte s ustanoveniami § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je nevyhnutné vykladať tak, že v prípade, že veriteľ účinne využije svoje právo v zmysle ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka tým, že vyzve dlžníka na zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, začína plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti tej nesplatennej splátky, pre nesplnenie ktorej veriteľ právo na zosplatenie celého nezaplateného dlhu v zmysle ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka využil. To znamená, že premlčacia doba pre v budúcnosti splatné splátky nemôže plynúť odo dňa nesplnenia v poradí prvej nezaplatennej splátky. Takýto výklad odporuje jazykovému i gramatickému zneniu citovaného ustanovenia, ako aj je nesprávny zo systematického hľadiska, keďže ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka nebolo interpretované v spojení s ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd i napriek nesprávnemu výkladu ustanovenia § 103 Občianskeho zákonníka, súdom prvej inštancie považoval rozsudok súdu prvej inštancie za správny, lebo aj nárok považoval za premlčaný. Z nesporných skutkových zistení taktiež vyplýva to, že žalovaný uhradil splátku 19. júla 2011 a zročnosť najbližšej nasledujúcej splátky mala byť 29. augusta 2011. Listom z 13. februára 2012 právny predchodca žalobkyne (nie žalobkyňa) pre nezaplatenie splátky splatnej 29. októbra 2011 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru a žiadal zaplatiť celý dlh v lehote 10 dní od jeho doručenia žalovanému (20. februára 2012). Premlčacia doba pre celý zostatok dlhu začala plynúť 29. októbra 2011 a uplynula 29. októbra 2014; žaloba ale bola podaná na súde až 12. januára 2015.

4. Vo vzťahu k uplatnenej námietke týkajúcej sa uznania dlhu žalovaným podotkol, že obsah listu žalovaného, týkajúceho sa jeho žiadosti o splátky, nemá základné náležitosti právneho úkonu uznania dlhu v zmysle ustanovenia § 110 ods. 1 a § 558 Občianskeho zákonníka, lebo dlh v ňom nie je určený ani čo do dôvodu, ani čo do výšky, ako aj chýba uznávací prejav; uplatnenú námietku preto nepovažoval za dôvodnú. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov odvolacieho konania napokon odôvodnil právne s ustanovením § 396 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu žalovaného v odvolacom konaní (§ 255 ods. 1 CSP).

5. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Namietala nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka na zistený skutkový stav. Novelou Občianskeho zákonníka vykonanou zákonom č. 161/2011 Z. z. bolo ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka v prípadoch spotrebiteľských zmlúv modifikované v ustanovení § 53 ods. 8 (teraz ods. 9) Občianskeho zákonníka tak, že dodávateľ môže uplatniť právo

podľa ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, keď súčasne upozorní spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva. Zdôraznila, že naďalej ostala platiť druhá veta ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka týkajúca sa možnosti použitia tohto práva najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Následne argumentovala tým, že jej právny predchodca uzavrel spôsob splatenia úveru so žalovaným formou anuitných splátok splatných s mesačnou frekvenciou, a preto bola toho názoru, že ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka nemožno na daný spor aplikovať. Namiesto uvedených ustanovení by sa malo podľa jej názoru aplikovať ustanovenie § 506 Obchodného zákonníka. V súvislosti s namietaným nesprávnym právnym posúdením namietala aj nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 103 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka na skutkový stav v danej veci. K tomu uviedla, že jej právny predchodca vyhlásením úveru za predčasne splatný k 13. februáru 2012 žiadala o vrátenie nesplatených istiny vo výške 1 968,41 eur, a zároveň o zaplatenie už omeškaných splátok. Nežiadala o splatenie zostávajúcich 46 splátok splatných po termíne 13. februára 2012, lebo celkom vyčíslená suma by predstavovala sumu 3 699 eur. Zdôraznila, že vyhlásením predčasnej splatnosti úveru dochádza k zmene v obsahu pôvodne dojednaného záväzku, ktorá spočíva nielen v skrátení pôvodne dojednanej splatnosti, ale aj v znížení (absolútnej) výšky dlhu, a preto aplikácia ustanovenia § 103 druhá veta v spojení s ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka nie je v tom prípade možná. Poukázala na obdobný názor vyplývajúci z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) sp. zn. 4 Obo 143/1998, ako aj na rozdielnu rozhodovaciu prax odvolacích súdov. Podotkla, že takáto nejednotná prax nižších súdov spôsobuje značnú mieru právnej neistoty a dochádza k porušovaniu princípov vyplývajúcich z Civilného sporového poriadku. Navrhla zrušiť napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec tomu vrátiť na ďalšie konanie.

6. Žalovaný dovolací návrh nepodal.

7. Najvyšší súd uznesením z 28. marca 2019 sp. zn. 6 Cdo 35/2018 dovolanie odmietol a žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

8. Na základe ústavnej sťažnosti žalobcom Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) nálehom z 28. januára 2020 č. k. I. ÚS 382/2019-46 rozhodol, že základné právo obchodnej spoločnosti Alektum, s. r. o. na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 35/2018 z 28. marca 2019 a sp. zn. 5 Cdo 123/2017 z 30. mája 2019 boli porušené; uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 35/2020 z 38. marca 2019 a sp. zn. 5 Cdo 123/2017 z 30. mája 2019 zrušil a vrátil na ďalšie konanie. Z odôvodnenia nálezu okrem iného vyplýva, že interpretácia ustanovenia § 422 ods. 1 písm. b/ CSP v súvislosti s uplatnením majetkového cenzu vo výške dvojnásobku minimálnej mzdy len v prospech slabšej strany nie je ústavne konformná. Preferovanie zvýšenej procesnej ochrany spotrebiteľa pri prístupe k dovolaniu má povahu neodôvodneného a paušálneho uplatňovania nadradeného postavenia slabšej strany, ktoré porušuje princíp rovnosti zbraní, resp. rovnosti strán v spore, keďže neodôvodnene znevýhodňuje dovolateľa do podstatne nevýhodnejšej pozície oproti druhej strane.

9. Najvyšší súd príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) viazaný právnym názorom vysloveným ústavným súdom pristúpil k opätovnému rozhodovaniu o dovolaní žalobkyne a po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napádané rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

10. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za

splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádia konania, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

11. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taktiež taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

12. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa dovolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

13. Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

14. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní.

15. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP má určujúci význam vymedzenie „právnej“ otázky, ktorá dovolacím súdom ešte nebola riešená. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu, ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Na to, aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti (vecnej prejednávateľnosti) dovolania, zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (sp. zn. 4 Cdo 64/2018). K posúdeniu dôvodnosti dovolania a teda vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení), môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Výpočet dôvodov uvedených v ustanovení § 421 ods. 1 CSP je taxatívny. Všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré nie sú vymenované v tomto ustanovení, sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, riešenie ktorej viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu. Táto otázka má byť vymedzená tak, aby odpoveď na ňu priniesla vyriešenie právneho problému, a zároveň aby jej právne posúdenie dovolacím súdom prinieslo všeobecné riešenie tej istej typovej právnej situácie.

16. V prípade uplatnenia namietaného nesprávneho právneho posúdenia, je riadne vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 432 ods. 2 CSP nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 CSP. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil dovolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení dovolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi

dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

17. V preskúmvanej veci dovolateľka v súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 CSP vymedzila otázku týkajúcu sa určenia začiatku plynutia premlčacej doby v prípade vyhlásenia úveru za predčasne splatný v zmysle ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 53 ods. 9 a § 103 druhá veta Občianskeho zákonníka. Nesúhlasila s právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý za nesprávny v rozpore s gramatickým, systematickým aj logickým výkladom ustanovenia § 103 Občianskeho zákonníka, považoval právny záver súdu prvej inštancie týkajúci sa stanovenia začiatku plynutia premlčacej doby v spotrebiteľskej veci po zosplatení úveru. Argumentovala tým, že právny predchodca žalobkyne uzavrel so žalovaným splatenie úveru v anuitných splátkach splatných s mesačnou frekvenciou, a preto podľa jej názoru ustanovenie § 565 v spojení s ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka nemožno aplikovať na predmetný skutkový stav (mesačná frekvencia splátok). Nakoľko právna úprava v Občianskom zákonníku a rovnako aj v zákone o spotrebiteľských úveroch absentuje, resp. nie je aplikovateľná, namiesto aplikácie ustanovenia § 53 ods. 9 v spojení s ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka prichádza do úvahy použitie ustanovenia § 506 Obchodného zákonníka.

18. Dovolací súd v rámci dovolacieho prieskumu prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 421 CSP dospel k záveru, že dovolateľkou vymedzená otázka týkajúca sa posúdenia začiatku plynutia premlčacej doby po zosplatení spotrebiteľského úveru, má v konkrétnych okolnostiach v danom prípade povahu (len) akademickú, ktorej zodpovedanie dovolacím súdom by nemohlo viesť k zrušeniu alebo k zmene dovolaním napadnutého rozhodnutia. Cieľom civilného sporového konania (aj pred dovolacím súdom) je poskytnúť reálnu ochranu právam, ktorých výsledok sa premietne do právnej sféry procesných strán. Bez právneho záujmu na výsledku konania (na meritórnom rozhodnutí) by totiž išlo len o akademické rozhodovanie. V danom prípade súdy nižších inštancií zhodne konštatovali premlčanie žalobného nároku (bez ohľadu na rozdielnosť v stanovení začiatku plynutia premlčacej doby, poznámka dovolacieho súdu), a preto výsledok vyriešenia nastolenej „dovolacej“ otázky by neznamenal úspech dovolateľky v spore. Okamih, kedy je možné právo vykonať po prvý raz je označovaný ako *actio nata*. Pre tento okamih nie sú rozhodujúce subjektívne skutočnosti, ktoré sú na strane oprávneného subjektu, ale to, či z hľadiska objektívnych skutočností už nastal rozhodujúci okamih, kedy bolo možné právo vykonať po prvý raz. Nie je teda významné, prečo oprávnený subjekt právo neuplatnil ihneď po tom, čo nastala *actio nata*. Navyše spôsob polozenia rozhodnej otázky, ktorého súčasťou nebola aj výhrada nepoužitia ustanovení o premlčaní z obchodného zákonníka (namiesto úpravy z občianskeho zákonníka) bol ďalším dôvodom, pre ktorý položená otázka bola len akademickou (pri uplynutí trojročnej premlčacej doby podľa súdom prvej inštancie aj odvolacieho súdu, by iný záver mohol byť založený len na uplatnení dlhšej štvorročnej premlčacej doby podľa Obchodného zákonníka, to však žalobkyňa dovolaním neuviedla). Z uvedeného dôvodu, preto nie je dovolanie prípustné.

19. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie odmietol v súlade s ustanovením § 447 písm. c) CSP, lebo smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

20. Výrok o trovách dovolacieho konania dovolací súd v súlade s ustanovením § 451 ods. 3 druhá veta CSP neodôvodňuje.

21. Rozhodnutie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.